

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 92/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Tos 47/2012 z 27. septembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], Pri Hati 1, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 47/2012 z 27. septembra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka má v trestnom konaní vedenom proti obvinenému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obvinený“), konateľovi spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „dlžník“), pre podozrenie zo spáchania trestného činu zvyhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1 a 2 Trestného zákona, postavenie poškodenej.

Sťažovateľka si prostredníctvom svojho právneho zástupcu 5. októbra 2010 uplatnila voči obvinenému náhradu škody vo výške 29 129,50 €. Nárok na náhradu škody v označenom podaní podrobne špecifikovala; pozostáva z neuhradenej faktúry č. 071159 vo výške 9 294,29 €, z príslušenstva tohto nároku, ktorým sú úroky z omeškania a náklady sťažovateľky súvisiace s uplatnením predmetného nároku voči dlžníkovi, spoločnosti [REDAKOVANÉ], v konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 32 Rob 258/2008 (súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia), ako aj z neuhradenej faktúry č. 080726 vo výške 16 360,43 €, z príslušenstva tohto nároku, ktorým sú úroky z omeškania a náklady sťažovateľky súvisiace s uplatnením predmetného nároku voči dlžníkovi v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 34 Rob 262/2008 (súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia), a napokon aj z nákladov, ktoré sťažovateľke ako poškodenej vznikli v súvislosti s uplatnením už uvedených nárokov v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „exekútor“) pod sp. zn. EX 6/09.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“) podala na obvineného obžalobu 3. mája 2011; trestná vec obvineného je vedená okresným súdom pod sp. zn. 5 T 42/2011.

Sťažovateľka už v rámci prípravného konania podala návrh na zaistenie majetku a majetkových práv obvineného tak, aby bol zabezpečený jej nárok na uplatnenú náhradu škody. Uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 3 Pv 273/10 z 22. novembra 2010 bol návrh sťažovateľky na zaistenie majetku a majetkových práv obvineného zamietnutý ako nedôvodný. Proti zamietavému uzneseniu okresnej prokuratúry podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola uznesením sudcu okresného súdu pre prípravné konanie sp. zn. 0 Tp 1250/2010 z 3. februára 2011 zamietnutá ako nedôvodná.

Sťažovateľka sa následne domáhala prostredníctvom podnetu preskúmania postupu okresnej prokuratúry. Krajská prokuratúra v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) v reakcii na podnet v prípise sp. zn. 1/1 KPt 248/11 z 13. apríla 2011 sťažovateľke oznámila, že uznesenie okresnej prokuratúry z 22. novembra 2010 nemá oporu v zákone.

Po podaní obžaloby na obvineného podala sťažovateľka opätovne návrh na zaistenie majetku a majetkových práv obvineného, ktorý bol uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 42/2011 zo 4. júla 2011 zamietnutý. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos 37/2011 z 31. augusta 2011 zamietol. Označené uznesenie krajského súdu následne sťažovateľka napadla sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. IV. ÚS 55/2012-34 z 3. júla 2012 tak, že jej vyhovel a vyslovil, že jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 37/2011 z 31. augusta 2011 bolo porušené, označené uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Po zrušení a vrátení veci ústavným súdom rozhodol krajský súd o sťažnosti sťažovateľky uznesením sp. zn. 5 Tos 47/2012 z 27. septembra 2012 tak, že jej sťažnosť opätovne zamietol. V odôvodnení napadnutého uznesenia sa okrem iného uvádza: *„Zo špecifikácie nároku na náhradu škody je zrejmé, že táto je úplne zhodná s výrokom platobného rozkazu Okresného súdu Košice II zo dňa 15. 12. 2008 sp. zn.*

32 Rob 258/2008 ako ja platobného rozkazu okresného súdu Košice II zo dňa 18. 12. 2008 sp. zn. 34 Rob 262/2008.

Obžaloba Okresného prokurátora Košice II sp. zn. 3 Pv 273/10 kladie za vinu obvinenému [REDAKOVANÉ] v bode 1) obžaloby, že ako konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] poškodenej spoločnosti [REDAKOVANÉ] spôsobil škodu 9.294,29 Eur (279.999,90 Sk) a v bode 2) obžaloby škodu vo výške 16.360,426 Eur (492.874,20 Sk).

Z obsahu trestného spisu je zrejmé, že poškodená strana [REDAKOVANÉ] v trestnom konaní neuplatnila nárok na náhradu škody za porušenie povinnosti konateľa (obvineného [REDAKOVANÉ]) ustanovených zákonom súvisiaci s nepomerným a nerovnomerným uspokojením jej pohľadávok vo vzťahu k ďalším veriteľom uvedeným v skutkoch 1) a 2) obžaloby a tento ani v uvedenom rozsahu nevyčíslila, pričom iba náhradu uvedenej škody možno uplatniť v trestnom konaní v súvislosti s trestným stíhaním obvineného pre trestný čin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, 2 Tr. zák.

Napriek tomuto zisteniu poškodená strana [REDAKOVANÉ] tvrdí, že nárok na náhradu škody, ktorý si uplatnila v trestnom konaní proti obvinenému [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] je iným nárokom než jej nárok voči dlžníkovi – [REDAKOVANÉ], ktorý si uplatnila v občiansko-súdnom konaní a o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté platobnými rozkazmi.

V posudzovanom prípade sa za trestné považuje práve také konanie, ktorým dlžník, ktorý je platobne neschopný, alebo nadmieru zadlžený, plní jednému veriteľovi spôsobom nezodpovedajúcim zásade pomerného uspokojenia na úkor ostatných veriteľov, teda mu plní nepomerne a nerovnomerne vo vzťahu k pohládkam ďalších veriteľov. Z toho vyplýva, že čiastka, ktorá vo všeobecnosti tvorí nárok na náhradu škody v prípade trestného činu zvýhodňovania veriteľa, bude s najväčšou pravdepodobnosťou nižšia ako suma zodpovedajúca celkovému dlhu, ktorý dlžník voči veriteľovi (poškodenému) má.

Poškodená strana [REDAKOVANÉ] v trestnom konaní teda neuplatnila náhradu škody riadne, bez prihliadnutia na pohľadávky ďalších veriteľov dlžníka. Čiastka, ktorá tvorí jej nárok na náhradu škody v prípade trestného činu zvýhodňovania veriteľa s prihliadnutím na zásadu pomerného uspokojenia je teda nižšia, ako bola uplatnená.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí poukázal na ust. § 50 ods. 3 Tr. por., v ktorom sa okrem iného uvádza, že zaistiť podľa ods. 1 nemožno nárok, ktorý nemožno v trestnom konaní uplatniť § 46 ods. 3 Tr. por. upravuje oprávnenie poškodeného na uplatnenie nároku na náhradu škody, pričom v § 46 ods. 4 Tr. por. sa uvádza, že návrh podľa ods. 3 nemožno podať, ak bolo o nároku už rozhodnuté v občianskom súdnom konaní alebo v inom príslušnom konaní. S týmto názorom prvostupňového súdu sa Krajský súd v Košiciach stotožnil.

Na vysvetlenie názoru Krajského súdu v Košiciach, že v danom prípade je zachovaná aj totožnosť účastníkov uvádzame nasledovné:

V prípade trestného činu podľa § 240 Tr. zák. páchatel' musí mať osobitnú spôsobilosť, alebo postavenie v danom prípade postavenie dlžníka – konkrétny subjekt. V nadväznosti na uvedené je potrebné poukázať na ustanovenie § 128 ods. 8 Tr. zák., z ktorého vyplýva, že ak na spáchanie trestného činu tento zákon vyžaduje osobitnú vlastnosť, spôsobilosť alebo postavenie páchatela, môže byť páchatelom alebo spolupáchatelom trestného činu len osoba, ktorá má požadovanú vlastnosť, spôsobilosť alebo postavenie. Ak zákon ustanovuje, že páchatel' musí byť nositeľom osobitnej vlastnosti, spôsobilosti alebo postavenia, stačí, ak túto vlastnosť, spôsobilosť alebo postavenie spĺňa právnická osoba, v ktorej mene páchatel' koná.

Krajský súd poukazuje v tejto súvislosti na ustanovenie § 133 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že za spoločnosť koná jeden, alebo viac konateľov, ktorým môže byť spoločník spoločnosti, ale aj iná fyzická osoba stojaca mimo spoločnosť.

Z predloženého trestného spisu bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že obžalovaný [REDACTED] ako konateľ spoločnosti [REDACTED] konal v mene právnickej osoby.

Konateľ koná v mene spoločnosti, pričom spoločnosť zaväzuje priamo aj prípadné protiprávne konanie jej štatutárneho orgánu pri zariaďovaní záležitostí spoločnosti napriek tomu, že trestnoprávne dôsledky určitého konania v danom prípade konania uvedeného v ustanovení § 240 ods. 1 Tr. zák. znáša priamo fyzická osoba. To má následne potom už len vplyv na charakter záväzkového vzťahu medzi týmito dvoma subjektmi.

Obžalovaný [REDACTED] ako konateľ spoločnosti [REDACTED], ktorá bola dlžníkom voči [REDACTED] a ktorá nebola schopná plniť splatný záväzok voči [REDACTED] v rozsahu vyplývajúcom z právoplatných platobných rozkazov Okresného súdu Košice sp. zn. 32 Rob 258/2008 a sp. zn. 34 Rob 262/2008 konal za uvedenú spoločnosť s ručením obmedzeným a nie vo vlastnom mene, a preto ide o totožný subjekt – totožného účastníka existujúceho záväzkového vzťahu medzi [REDACTED] a [REDACTED] napriek tomu, že v trestnom konaní je stíhaný [REDACTED] ako konateľ spoločnosti [REDACTED].

Uvedené svedčí pre jednoznačný záver, že dlžníkom je [REDACTED] v mene ktorej konal ako konateľ spoločnosti [REDACTED].“

Sťažovateľka nesúhlasí so záverom všeobecných súdov (okresného súdu ani krajského súdu) vyplývajúcim z ich uznesení o zamietnutí jej návrhu na zaistenie majetku a majetkových práv obvineného, podľa ktorého si svoj nárok na zaistenie majetku a majetkových práv obvineného, ako aj nárok na náhradu škody v predmetnom trestnom konaní vedenom proti obvinenému nemôže uplatňovať, keďže o jej nároku už bolo právoplatne rozhodnuté v občianskoprávnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 32 Rob 258/2008 a sp. zn. 34 Rob 262/2008, ktoré sa skončili vydaním právoplatných platobných rozkazov v prospech sťažovateľky (platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 32 Rob 258/2008 z 15. decembra 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 3. januára 2009, a platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 34 Rob 262/2008 z 18. decembra 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 8. januára 2009).

Sťažovateľka tvrdí, že v označených občianskoprávnych konaniach sa rozhodovalo o inom nároku sťažovateľky – neuhradení ceny diela voči inému subjektu – dlžníkovi, právnickej osobe, kým v trestnom konaní si uplatňuje svoj nárok na náhradu škody spôsobenú trestným činom, ktorý síce súvisí s neuhradenými faktúrami č. 071159 a č. 080726, avšak ide o iný nárok, ktorý je uplatňovaný voči inému subjektu – obvinenému, fyzickej osobe. Sťažovateľka uvádza, že „Ide o dva rôzne záväzkové vzťahy, ktoré majú rôzne subjekty a rôzny právny dôvod ich vzniku.“

Sťažovateľka tiež poukazuje na skutočnosť, že z oznámení exekútora zo 4. decembra 2009 a 18. novembra 2011 vyplýva, že nebol zistený žiadny hnuiteľný ani nehnuteľný majetok dlžníka, a pohľadávka sťažovateľky sa teda javí ako nedobytná.

Podľa názoru sťažovateľky odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu „je v princípe totožné s odôvodnením Uznesenia Okresného súdu Košice II zo dňa 04. 07. 2011, sp. zn.: 5 T 42/2011, a Krajský súd v Košiciach si v ňom svojvoľne vyložil a aplikoval zákonné ustanovenie tak, že zásadne poprel ich význam a účel. Uviedol, že konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] konal pri uspokojovaní pohľadávok v mene spoločnosti a preto uzavrel a tvrdí, že ide o totožný subjekt ako v konaniach 32 Rob 258/2008 a 34 Rob 262/2008 Okresného súdu Košice II a teda dlžníkom v prípade náhrady škody je spoločnosť [REDAKOVANÉ], nie jej konateľ.“.

Sťažovateľka rovnako nesúhlasí so záverom krajského súdu, že si nárok na náhradu škody neuplatnila riadne, keďže nebol uplatnený ako nárok na náhradu škody za porušenie povinnosti konateľa a nerešpektoval požiadavku pomerného a rovnomerného uspokojenia ďalších veriteľov. Sťažovateľka namieta, že nemá právne prostriedky na to, aby si vyčíslila výšku škody v sume zodpovedajúcej zásadám pomerného uspokojenia, keďže nemá možnosť oboznámiť sa s účtovnou evidenciou dlžníka. Preto podľa jej názoru nič nebráni vo veci konajúcemu súdu, aby výšku náhrady škody určil v nižšej výške, než ako bola vyčíslená sťažovateľkou.

Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd napadnutým uznesením neprípustne zasiahol do ňou označených práv podľa ústavy a dohovoru, a argumentuje pritom aj predchádzajúcim nálezom ústavného súdu v jej veci (nález č. k. IV. ÚS 55/2012-34 z 3. júla 2012), z ktorého vyvodzuje, že ústavný súd v ňom poukázal na to, že nárok uplatňovaný sťažovateľkou v trestnom konaní je iný ako nárok uplatňovaný v občianskom súdnom konaní a smeruje proti inému subjektu – fyzickej osobe.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. 09. 2012, sp. zn. 5 Tos 47/2011 porušené bolo.

II. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. 09. 2012, sp. zn. 5 Tos 47/2012 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 331,15 € (slovom: tristo tridsať jeden euro a pätnásť centov) na účet jej právneho zástupcu [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

VI. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] finančné zadostučinenie v sume 3.300,- € (slovom: tritisíc tristo euro) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom orgánu alebo rozhodnutím štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné uviesť, že krajský súd vo svojom predchádzajúcom uznesení sp. zn. 5 Tos 37/2011 z 31. augusta 2011, ktoré bolo následne predmetom ústavného prieskumu v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 55/2012, nijakým spôsobom neodôvodnil, prečo považuje nárok sťažovateľky na náhradu škody za identický, pokiaľ ide tak o totožnosť nároku, ako aj subjektu, proti ktorému smeruje, s nárokmi, ktoré si sťažovateľka uplatnila v občianskom súdnom konaní a ktoré jej boli priznané právoplatnými a vykonateľnými platobnými rozkazmi. Práve predovšetkým z dôvodu absencie riadneho odôvodnenia (tak v rozhodnutí súdu prvého stupňa, ako aj krajského súdu) kvalifikoval ústavný súd predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu ako arbitrárne,

a teda nezodpovedajúce požiadavkám vyplývajúcim z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 37/2011 z 31. augusta 2011 boli porušené jej ústavou garantované práva, a zároveň ho zrušil a vec vrátil krajskému súdu a ďalšie konanie.

V náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 55/2012 z 3. júla 2012 sa okrem iného uvádza:

„... Z už uvedeného zjavne vyplýva, že škodou v prípade trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Trestného zákona je hodnota zmarenej pohľadávky v tej jej časti, ktorá by bola inak pomerne uspokojená. V tejto časti nemôže ústavný súd súhlasiť s argumentáciou sťažovateľky, a naopak, stotožňuje sa s argumentáciou predsedu krajského súdu obsiahnutou v jeho vyjadrení k sťažnosti.

Rovnako treba súhlasiť s predsedom krajského súdu v tom, že sťažovateľka si v trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody nie v zmysle zásad pomerného uspokojenia, ale uplatnila si nárok na náhradu škody v plnej výške zodpovedajúcej neuhradeným čiastkam vyplývajúcim z faktúry č. 071159 z 30. novembra 2007 (9 294,29 €) a z faktúry č. 080726 zo 7. júla 2008 (16 360,43 €) bez prihliadnutia na pohľadávky ďalších veriteľov dlžníka, teda spôsobom nepomerným a nerovnomerným. Ako už bolo uvedené, v posudzovanom prípade sa za trestné považuje práve také konanie, ktorým dlžník, ktorý je platobne neschopný alebo nadmieru zadlžený, plní jednému veriteľovi spôsobom nezodpovedajúcim zásade pomerného uspokojenia na úkor ostatných veriteľov, teda mu plní nepomerne a nerovnomerne vo vzťahu k pohládkam ďalších veriteľov. Z toho vyplýva, že čiastka, ktorá vo všeobecnosti tvorí nárok na náhradu škody v prípade trestného činu zvýhodňovania veriteľa, bude s najväčšou pravdepodobnosťou nižšia ako suma zodpovedajúca celkovému dlhu, ktorý dlžník voči veriteľovi (poškodenému) má.

Nemožno spochybňovať, že sťažovateľka si v zmysle podania z 5. októbra 2010 uplatnila v trestnom konaní svoj nárok na náhradu škody z hľadiska vyčíslenia (špecifikácie) identickým spôsobom ako v občianskom súdnom konaní, teda nie v zmysle zásad pomerného uspokojenia. Na túto skutočnosť nemá zásadný vplyv to, že podľa záverov znaleckého posudku [REDAKOVANÉ], ktorý bol vypracovaný v trestnom konaní, mal

dlžník v čase splatnosti predmetných faktúr vystavených sťažovateľkou dostatok finančných prostriedkov na ich plnú úhradu.

S prihliadnutím na podanie sťažovateľky z 5. októbra 2010, ktorým si v prípravnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody, v zásade teda možno ustáliť, že ide o rovnaké skutkové okolnosti ako v prípade nárokov sťažovateľky, o ktorých bolo rozhodnuté v občianskom súdnom konaní. Tento záver ale nič nemení na skutočnosti, že okresný súd a ani krajský súd sa ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom nevysporiadali s otázkou totožnosti sťažovateľkou uplatneného nároku na náhradu škody z pohľadu predmetu konania. Je totiž nepochybné, že predmetom konania v občianskom súdnom konaní bolo rozhodovanie o jej nároku voči dlžníkovi zo zmluvy o dielo na zaplatenie ceny diela, zatiaľ čo predmetom konania v trestnom konaní je nárok sťažovateľky voči obvinenému (konateľovi dlžníka) za porušenie povinností konateľa ustanovených zákonom. Keďže v danom prípade išlo o zásadnú argumentáciu (námietku) sťažovateľky, bolo v súlade s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru povinnosťou krajského súdu dať na ňu primeranú odpoveď. Ak sa krajský súd so zásadnou argumentáciou sťažovateľky nevysporiadal, nemožno považovať napadnuté uznesenie z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 37/2011 a jeho uznesením z 31. augusta 2011 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva uvedeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Nad rámec uvedeného ústavný súd považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že argumentácia týkajúca sa pomerného uspokojovania nárokov veriteľov sa prvýkrát objavila až vo vyjadrení predsedu krajského súdu, t. j. po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie. Ústavný súd tiež poukazuje na skutočnosť, že v obžalobe prokurátora je škoda vyčíslená rovnako nepomerne a nerovnomerne.“

Z citovaného zjavne vyplýva, že ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 55/2012 z 3. júla 2012 nevyslovil, ako mylne interpretuje sťažovateľka, že ňou uplatňovaný nárok v trestnom konaní je iný ako nárok uplatňovaný v občianskom súdnom

konaní a smeruje proti inému subjektu. Ústavný súd vo vzťahu k problému „totožnosti nároku“ v označenom náleze vzhliadol pochybenie krajského súdu len v absencii ústavne akceptovateľného odôvodnenia tohto záveru v napadnutom uznesení krajského súdu sp. zn. 5 Tos 37/2011 z 31. augusta 2011.

Krajský súd v napadnutom uznesení svoj právny názor o totožnosti sťažovateľkou uplatneného nároku na náhradu škody s jej nárokom právoplatne priznaným v občianskom súdnom konaní, a to tak z pohľadu totožnosti nároku, ako aj totožnosti subjektu, proti ktorému smeruje, podľa názoru ústavného súdu podrobne a pritom ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil.

Ústavný súd v súvislosti s už uvedeným považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

V súlade so svojou doterajšou ustálenou judikatúrou ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 a čl. 47 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom sťažovateľkou označených práv podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľky spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2015